

Lume transparentă de cerneluri

Bucățele infime de piele arsă străpunsă, diabolic, de cioburi de sticlă e perioada de tranziție dintre EU - copilul ingenuu - și EU - adolescentul pragmatic - aflat în căutarea ființei unitare. Cine poate rezona cu toate formele estetice abracadabrante pe care eu le port și le arunc apoi, cu o impasibilitate vehementă, înspre negura zilei de ieri?

Aflată fiind pe o anumite treaptă a evoluției, Cuvântul m-a ajutat să fiu considerată anonimă stăgării. Cuvântul sondează, în realitate, această bibliotecă a sufletului meu. Cuvântul e veninos - e aflat la limita puținătății mele metafizice din prezent. Cartea însumează, în fine, Cuvântul desenat, programat, perfecționat. Cartea e produsul brut, însă biblioteca sufletului meu este explicitată, paradoxal, exclusiv prin Cuvântul volatil, fortuit sau, din contră, predestinat.

Ce ai fi TU fără acel himeric tu din tine? Ce aș fi EU fără a face apeluri constante la interioritate? Am fi inepti roboți umanizați, iar biblioteca noastră ar fi vidul însuși. Pe alocuri, o privire abisală înspre nimicnicia realității mă determină, imperativ, să găsesc frumosul ori beatitudinea. Utopia și Realia se izbesc, exploziv, lăsând pulberea stelelor paralizante în urmă. Mă deslușesc prin himeră, printr-o foaie albă ce putrezește muribundă pe birou. Sunt iarăși eu. Sunt, din nou, bine.

În intimitatea sufletului, ce mai poate fi teluric...

În intimitatea sufletului, cine nu se dovedește a fi machiavelic perfect?

Biblioteca sufletului meu sau, consemnat finisat, - Ea - nu constă într-o anostă înșiruire de titluri cognoscibile. Dacă ar fi așa, Eu aș rămâne pururea incognosibilă Cuvântului, dar nu, El nu este niciodată refractar la idei noi. Un fixist mi-ar putea pune credibilitatea pe muchie de cuțit chiar acum. Unde ar mai ființa, intimidant, sensul criptic al întregului, finalmente, dacă mi-aș elucida, fără ezitare, conturul personalității? În umbră și contururi deja conviețuim, nu cred că ar mai fi stringentă o altă reducere la banalitate a inefabilului în contingent.

Biblioteca sufletului meu...sentențios, aș vrea ca Ea să fie, instantaneu, enciclopedică. Visez. Copilăresc, pe ici, pe colo. Sunt un Cuvânt ce vrea a fi contextualizat! Sunt policrom, însă unde e logicul din mine? „Rațiunea, tocmai pentru că e rațională, refuză să creadă niște absurdități”, afirmă Sorescu în romanul „Trei dinți din față”. Cuvântul, tocmai pentru că e irațional, acceptă să creadă fantasmagoricul.

Sufletul meu e purpuriu, dar liber. E un cod indescifrabil, e o flacără mocnită într-un anume necunoscut. Ochii incandescenti de dorințe sunt mereu predispuși a-l hrăni, a-l dezambiguiza.

Dezambiguizare imposibilă. Taine peste taine, gânduri peste gânduri, tumult constant. Cartea solicită un acut spirit de observație. Cuvântul, la rându-i, o materializează, o predispune nevoii de a poposi în mâna cititorului. Devine smoală printre degetele mele de hârtie. Devine Ea smoală printre degetele tale de orhidee?...

Biblioteca din mine este pestriță, însă veșnic lacunară. Biblioteca din tine diferă prin faptul ca noi suntem un duo individualizat. Câte și mai câte nepătrunsuri grefează Cartea? Ce infinit cunoaște, pe de-a-ntregul, lumea? Suflete nevătămate există doar în închipuiri puerile. Mă oglindesc și mă aflu printre rânduri. Mă oglindesc și mă aflu prin aerul șters din atmosferă.

Află-mă, asimilează-mă, însuțește-mă, strigă frenetic Cuvântul către omul placid...

Cât de îndreptățit poate fi, în mintea mea, actul său de disperare, căci acută e amărăciunea. El nu se exprimă cu emfază. Nerozii sincopate ale adolescentului din mine caută alinare printre miliardele de metamorfoze ale sufletului.

„Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” intitulează Lucian Blaga propria-i capodoperă.

De ce aș strivi eu corola necunoscutului din sufletul meu vreodată? De ce am alege să fim expuși realului? De ce nu m-aș ascunde printre iluzorii raze de soare pentru totdeauna?